

[Finansministeren.]

hold. Det, jeg har gjort i Folketinget, er, at jeg for at opnaa et Resultat har ladet et Princip fremtræde, som jeg ikke var enig i, men som jeg vidste, man fra anden Side vilde understøtte paa det kraftigste. Jeg haaber ogsaa, det skal lykkes at naa et Resultat her, om end jeg ikke har megen Tro paa det efter den Stilling, dette Ting tidligere har indtaget. Men jeg kan sige allerede nu, at Resultatet opnaas ikke ved, at jeg forandrer mit principielle Syn paa Lovforslaget og paa Skatteordningen i det hele. Det kan opnaas, hvis man byder saadanne Vilkaar indenfor det Princip, som haandhæves af Flertallet i dette Ting, at jeg anser det for rimeligt af Hensyn til Sagens Realitet at bøje mig, men det betyder naturligvis ikke, at jeg anerkender det Princip, som man fra anden Side tvinger mig til at bøje mig for.

Jeg tror ikke, jeg behøver at sige stort mere til den ærede Ordfører for Venstre. Det ærede Medlem var jo ikke stærkt inde paa Realiteterne, og de Udenværker, det ærede Medlem beskæftigede sig saa stærkt med, har ikke saa stor Interesse for mig. Jeg konstaterede saaledes — jeg kan sige med Sorg —, at det ærede Medlem helt glemte at omtale, at Pengene skulde gaa til Kommunerne. Det synes, som om det ærede Medlem ikke har lagt Mærke til, at der findes en saadan Bestemmelse. Det ærede Medlem sagde ikke noget om, hvorvidt det var ønskeligt, at Kommunerne fik disse Penge eller ej. Jeg haaber, at det ærede Medlem, naar han senere faar Ordet, vil give Udtryk for, om han finder det heldigt, at Kommunerne kan faa en saa stor Del af denne Sum Penge, som der er Mulighed for.

Det ærede Medlem omtalte heller ikke det Spørgsmaal, jeg nævnte, om Forbindelsen mellem Rentenedsættelsen og det, der ligger i denne Lov. Jeg mener, at der er en meget stærk Forbindelse, og jeg vil gerne bede det ærede Medlem udtale sig lidt om, naar han næste Gang faar Ordet, om man opretholder denne Skattefritagelse, fordi man mener, at de Rentesaatser, her er Tale om, er saa lave, at de skal have ekstra Skatnedsættelse, eller om man finder, at de er saa høje, at de virker som en Beskyttelse for alle de Pengeinstitutter, der har et højt Renteniveau. Men det er maaske saadanne Dele af Sagens Kærne, som den ærede Ordfører for Venstre ikke ønsker at drøfte ved denne Lejlighed.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Lange) ydede Modstand mod Lovforslaget. Det undrede mig ikke, jeg ventede det. Modstanden var af samme Art

som den, der kom til Orde i Folketinget. Jeg tror, det ærede Medlem var tilbøjelig til at overdrive Interessen for det arbejdende Folk, naar det ærede Medlem mente, at man ved at nedsætte Formueafgiften netop gavned det arbejdende Folk. Jeg vil tro, at disse Penge vil kunne udnyttes paa en anden Maade til Gavn for det arbejdende Folk. Jeg er ganske sikker paa, at hvis Pengene gaar til Kommunerne, som det er foreslaaet her, saaledes at de kan virke f. Eks. til Igangsættelse af Arbejder, eller hvad det nu kan være, men i hvert Tilfælde til at afstive Kommunernes Økonomi i det hele, saa vil det arbejdende Folk, hvis man tænker paa den Del af Folket med de lave Indtægter, faa mere Glæde af dem, end hvis Pengene gaar i de store Skatteyderes Lommer.

Det ærede Medlems Udtalelser om, at Fabrikkerne ikke maa ekstrabeskattes i saa vanskelige Tider som de nuværende, har jeg vanskeligt ved at forstaa. Det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at de fleste Fabrikker i vore Dage er Aktieselskaber, og de har ikke noget med Formueskatten at gøre. Det, der er Tale om her, er kun Skat paa Formue i private Personers Besiddelse. Vort industrielle Livs Udvikling har jo været saadan, at det nu i den allervæsentligste Grad er inde under Aktieselskabssystemet, og derfor vedrører denne Lov ikke Fabrikkerne. Men den kan naturligvis komme til at berøre de Folk, der har Penge i Aktieselskaberne, disse passive Kapitalister, som er med til at drive Aktieselskabsdividenderne op, og som netop, saa vidt jeg har set, i dette Foraar har været med til at drive Dividenderne op til en saadan Højde, at jeg ikke begriber, at nogen ansvarlig Mand vil tage Ansvaret derfor i Tider som disse, hvor man taler om, at Erhvervslivet staar overfor frygtelige økonomiske Vanskeligheder, og at man, naar man ser ud i Fremtiden, opdager mørke Skygger. I disse Tider ser man, hvordan de passive Kapitalister rundt omkring paa Generalforsamlingerne søger at faa saa meget som muligt ud af det, saa at Dividenderne presses op til ganske urimelige Højder; og naar det saa bliver ligesom tidligere, vil det være ligesom tidligere, at saa er Fortjenesten delt ud, og man har kun Gælden tilbage, naar Vanskelighederne kommer. Jeg vil gaa ud fra, at det ærede Medlem repræsenterer Industrien her, og jeg vil bede det ærede Medlem sige et alvorligt Ord til dem, der i Øjeblikket kræver de høje Dividender, og advare dem imod at sætte dem saa højt og henstille til Selskaberne i Stedet for at